

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Complectens Constitutiones Benedicti XIV. ab initio Pontificatus usque ad
Annum 1746

Luxemburgi, 1752

XLII. De Doctrina Christiana Populis tradenda: qua ratione, & methodo
Fidelium indigentia hac in re consulendum sit. 7. Februarii.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74696](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74696)

ANNO
1742.
Dat. die 15.
Jan. 1742.

ANNO
1742.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Major-
rem sub Annulo Piscatoris die XV. Januarii
MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno Secundo.
D. Cardinalis Passioneus.

XLII.

De Doctrina Christiana Populis tradenda: Qua
ratione, & methodo Fidelium indigentia hac
in re consulendum sit.

*Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Primatibus,
Archiepiscopis, & Episcopis.*

BENEDICTUS PAPA XIV.

*Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam
Benedictionem.*

Cura Ponti-
ficis de Fide-
lium instru-
tione.

ET si minimè Nobis dubitandum sit, omnes,
quibus animarum cura credita est, Vosque
præsertim, Venerabiles Fratres, ad Apostola-
tus officium evectos, atque in Prælationis fa-
stigio à Deo constitutos, in id potissimum solli-
citudinem intendere, ut Christianus Populus
Cœlestis Doctrinæ pabulo enutritus, & rudi-
mentis Fidei saluberrimè instructus, in semi-
tam Mandatorum Domini, facem Vobis præ-
ferentibus, feliciter dirigatur: temperare ta-
men non possumus, quin vos ipsos Nostre
Auctoritatis, ac Paterna dilectionis stimulis ex-
citemus ad tam pium, tamque salutare Opus
Doctrinæ Christianæ impensiori cura provehen-
dum, sublatis iis impedimentis, quæ anima-
rum saluti adversantur.

Aliqua my-
steria Fidei
explicite cre-
denda de ne-
cessitate me-
dii, aliqua de
necessitate
præcepti.

§. 1. Quia verò scientibus Legem loquimur,
& vigiles Ecclesiarum hortamur Antifites, qui-
bus nec Pietatis, nec alia sacrarum Literarum
desunt præsidia; supervacaneum ducimus pluri-
mis urgere argumentis, non satis esse ad cele-
stem Beatitudinem assequendam, confusum, &
involutè credere à Deo revelata, & ab Eccle-
sia Catholica proposita Mysteria; Sed hanc cœ-
lestem Doctrinam divinitus traditam, & quæ
ex auditu concipitur, Doctoris legitimi ac fide-
lis ministerio ita esse accipiendam, ut singillatim
illius capita explicentur, & eorum aliqua ne-
cessitate *medii*, aliqua verò necessitate *præcepti*
Fidelibus ad credendum proponantur. Præterea
licet per Fidem justificari dicamur, cum ea sit
humanæ salutis initium, & fundamentum; ad
futuram tamen, quam inquirimus Civitatem,
ut pervenire aliquando mereamur, facis com-
pertum est, solam Fidem non sufficere; Sed
viam nosse, constanterque tenere oportere,
nempe præcepta Dei, & Ecclesiæ; tum virtutes,
quas persequi, tum vitia, quæ studiosè
declinare debemus.

Tenenda
quoque mo-
rum præcep-
ta.

Episcoporum
officium quo-
ad traditio-
nem Doctrinæ
Christi-
anæ.

§. 2. Quæ quidem omnia cum primis Catho-
licæ Fidei Rudimentis, sive *Doctrina*, ut
ajunt, *Christiana*, contineantur; Episcopalis
muneris exigit ratio, ut illa in singulis Diece-
sibus, & ubique locorum rectè, atque ex ordi-
ne explicetur; nec posse Episcopos sine tacito
conscientiæ convicio illam negligere, sed in hoc
opus maximè necessarium omnem curam, &
diligentiam conferre debere. Id tamen oneris
non ita Episcopo impositum esse intelligimus, ut
ipse per se Doctrinæ Christianæ semper interfit,
pueros interroget, & Mysteria Fidei, quam
profitemur, aperiat. Nimum quippe novimus,
in Pastoralis sollicitudinis munere prægravari
Apostolicæ servitutis sarcinam, ac planè intel-
leximus, cum Anconitanam primùm, tum dein-
de Bononiensem Ecclesiam regeremus, multis,
variusque curarum veluti fluctibus jactari Præ-
sulem suo satis muneri facere cupientem. Id
verò futurum affirmamus, ut si Episcopus, alie-
no etiam à Visitatione Diececisi tempore, quan-
doque adsit ubi doctrina traditur Christiano ho-

Quatenus
extendatur.

mine digna, pueros, puellasque de rebus antea
auditis sciscitetur, ac Mysteria nostræ Religionis
evolvat, & annunciet; Pastoris operam in maxi-
mam crediti sibi Gregis utilitatem cessuram,
ejusdemque exemplum alios excitaturum ad Vi-
neam Domini Sabaoth pro viribus excolendam.

Exempla
Sanctorum
Episcopo-
rum.

§. 3. Hanc administrandæ Ecclesiæ quasi lem-
gem sibi dixerunt nedum veteres, sed recentio-
res etiam Præsules, Beatorum Civium Albo ad-
scripti; Carolus nempe Borromæus, Franciscus
Salesius, Turribius, Alexander Sauli, quorum
aliqui (ut litteris consignatum est) cum gravi-
oribus distenti, atque impediti curis, adesse cor-
am non possent, operæ, ac diligentia suæ Vi-
carium aliquem ex Canonicis, aut ex Sacerdo-
tibus designabant, qui, susceptis Pastoralis Mi-
nisterii partibus, Adolescentulos ad omnia Re-
ligionis Officia Fidei elementis informarent.

Inferiorum
Pastorum
opera ab
Episcopis di-
rigenda.

§. 4. Optimum ergo, & ad profectum ani-
marum maximè accommodatum erit Antifitis
exemplum, si, quod antea dictum est, id omni
tempore, præsertim verò dum obit Diececism,
in singulis Parœciis impleverit. Sed ut quisque
facile conjiciat, ad hoc vires ejus non suppet-
tunt. Ideoque ut propositum assequatur, ne-
cesse est, diligentia, quantâ potest maximâ,
curet, ne in aliis, quos tam laudabilis, tam-
que fructuosi operis Vicarios constituit, stu-
dium, ac sedulitas desideretur.

Parochorum
munus du-
plex, prædi-
candi, & ca-
techizandi.

§. 5. Duo potissimum onera à Tridentina
Synodo Curatoribus animarum sunt imposita:
alterum ut Festis diebus de rebus divinis ser-
monem ad Populum habeant; alterum, ut pue-
ros, & rudiores quoque, Divinæ Legis, Fidei-
que rudimentis informet. Si istis diebus eam
Parochi concionem habebunt, quæ non persua-
sibilibus humana Sapientia verbis obstrepat au-
ribus, sed captivi Auditorum accommodata in
eorum animos ostensione spiritus illabatur; si
Mysterium aliquid annuntiabunt, in primis verò,
quod eo tempore Ecclesia recolit, ea differen-
tes, quæ ad virtutem incitamento sint, & ad vi-
tia fugienda, graviora præsertim, & quæ sædiis
grassantur in Populo; si diebus ipsis (hoc enim
pariter debent suo muneri) pueros, tamquam
infantes modo genitos, nutriant Doctrinæ lacte,
nunc hos, nunc illos interrogando, dubia, at-
que involuta explicando; Si demum cum Apo-
stolo attendant lectioni, exhortationi, & doc-
trinæ, ut perfectus sit homo Dei, & ad omne
opus bonum instructus: fas est credere, exitum
opatis respondere posse, & Populum accepta-
bilem sectatorem bonorum operum facile extir-
turum.

Forum labor
ab aliis de
Clero suble-
vandum.

§. 6. Verùm satis experientiâ compertum
est, imparem esse solius Parochi laborem; Cum
nequeat unus omnes instruere, ubi Doctoris
diligentiam numerus vincit. Quoties tamen Epi-
scopus toto animo, ac studio in Ecclesiam sibi
commisam incumbat, nunquam necessariis, &
opportunis destituetur auxiliis. Semper enim
invenias, qui Tonsura initiari, qui per Mino-
rum, qui per Sacrorum Ordinum gradus ad
Sacerdotii fastigium promoveri, qui denique ad
Ecclesiastica Beneficia viam sibi munire studeant.
Gravissimis idcirco verbis (& verbis facta re-
spondeant) affirmet Episcopus, numquam se
facturum, ut Tonsurâ inauguret grandiores æta-
te, aut Minores, præsertim verò Majores Or-
dines iis conferat, qui in tradendâ Christianâ
Doctrinâ operam suam Parochis commodare
neglexerint. Hunc porrò Clericorum nume-
rum idem Episcopus in singulas suæ Civitatis,
& Diececisi Parochias aptè distribuat, & eorum
aliquos determinatæ Ecclesiæ adscribat. De-
nunciet præterea, ac fidem præstet, in conse-
quendo Parochiarum, & aliorum Beneficiorum
Jure, plurimum apud se ponderis, & momenti
habiturum studium, & diligentiam in hoc opus

Ad-
bus
Oro-
mo-
pia

à Clericis collatam : atque ita re ipsa constabit, non Rectori tantum impositum esse docendi munus, sed plures illi praesto esse, ut omnes Officii sui numeros cumulata implere possit.

§. 7. His accedit, Sacris Apostolicis Constitutionibus, & septimam praefertim fel. rec. Leonis X. Praedecessoris Nostri edita in Concilio Lateranensi, saluberrime cautum fuisse, ut tam Ludimagistri discipulos suos, quam Piae Feminae Puellas instituentes, sanam, & incorruptam Doctrinam, (Episcopo id potissimum urgente), tamquam pabulo vitae, nutriant, & confirmant. Constat etiam, ipsum Episcopum posse, ac debere Sacris Oratoribus quam diligentissime commendare, ut pro concione in Parentum aures animosque ingerant, sua interesse Mysteriis nostrae Religionis susceptam prolem imbuerent : & si ad id minus idonei fuerint, filios in Ecclesiam adduci oportere, in qua Divinae Legis praecipua explicantur. Pluribus itidem in locis pia, ac laudabilis, & ubi non sit recepta, inducenda consuetudo invaluit, ut Parocho idem munus persequenti auxilium ferant Laici tum viri, tum mulieres, in Christiana institutione veluti adiutricem operam navantes, qui audiunt pueros, ac puellas Orationem Dominicam, Angelicam Salutationem, Symbolum Apostolorum, aliaque id genus memoriter pronunciantes. Alibi quoque Sodalitas erecta sunt, quorum cura in explicanda Christiana Religione disciplina versatur, & quorum Institutum nedum meritis laudibus cumulata san. mem. Pius V. in sua Constitutione, quae incipit : *Ex debito* ; sed in omnibus etiam Diocesis propagari enixe exposcit. Quae quidem omnia in unum collecta si sedulo perpendantur, certum omnibus, atque exploratum erit, ubi multa sit messis, paucos nequaquam esse Operarios, nec eos deesse, qui parvulis panem peccentibus frangant.

§. 8. Sed quia compertum est, non solum Adolescentulos, illosque qui confirmata sunt iam aetate, in divinarum rerum ignorantia versari, sed etiam viros, ipsosque senes salutaris Doctrinae esse omnino expertes ; vel quia nunquam illam perceperunt, vel quia jamdudum perceptam paulatim delevit oblivio : huic etiam malo provida Episcoporum occurret vigilantia, si operis sui Vicarios cogent, quae parata sunt, remedia sedulo adhibere.

§. 9. Ut autem ab iis, qui in prima sunt aetate, sermo instituat, ad Sacram Eucharistiam, & Confirmationem admitti plures postulant : Pauci enim enixam hanc voluntatem, ac ferè impatiens studium non praefertunt. Moneat igitur Episcopus Parochos, eisque districtè praecipiat, ne quis eorum sacrum Eucharistiae Sacramentum administret, & *Schedulam*, ut ajunt, Confirmationis iis tradat, qui graviora Fidei, & Doctrinae capita, & Sacramenti virtutem, & vim ignorent ; vel quia parum in hoc Tirocinio profecerint, vel quia ea neglexerint audire, quae ad hujusmodi Sacramenta pie, ritèque suscipienda statis temporibus tradita sunt. Hoc sane pacto primae aetatis fati videri potest consultum.

§. 10. Si verò loquamur de Adolescentia, quoniam unusquisque proprium donum habet ex Deo, usu satis constat, alios Ecclesiasticæ, alios verò secularis vitae rationem inire. De primo hominum genere verba jam fecimus, cum de iis ageremus, qui Ordinibus initiari volunt. Id unum addi posse videtur, rem fore magni commodi, multaque utilitatis plenam, si qui se sistunt examini, eos Praesul potissimum interroget de iis, quibus Christiani hominis scientia continetur. Etenim magistra rerum experientia edocuit, ex his aliquos, tametsi latini sermonis nitore, & elegantia excultos, in scientiarum curriculo liberaliter institutos, &

quae ad Ordines pertinent apprimè callentes, de Doctrina tamen Christiana percunctantur parum, aut nihil appositè respondere.

§. 11. Si autem ad eos, qui in saeculo degunt, mentis aciem convertimus, palam fit, illos ut plurimum sacri conjugii foedera inire. Verum cum Matrimonio jungendi non sint, si Parochus, ut debet, prius interrogando deprehenderit, Marem, seu Foeminam, quae ad salutem necessaria sunt, ignorare ; Vix tanta ac tam luctuose ignorantiae locum relinquet Episcopus, qui Pastores animarum admoneat officii sui, & huic si desint, negligentiae repetat poenas.

§. 12. Omnes denique omnium aetatum, atque ordinum homines solent identidem fordes animae Pœnitentiae Sacramento detergere. Curabit itaque Episcopus, ut Sacerdos excipiens Confessionem, fixum illud, immotumque animo semper habeat, invalidam esse Absolutionem Sacramentalem, quam quis ignoranti res necessarias necessitate *medii* impertitur, nec posse homines Deo per hujusmodi Sacramentum reconciliari, nisi prius excussa hujus ignorantiae caligine, ad agnitionem Fidei educantur. Sedulo etiam animadvertet Confessarius, in aliud tempus rejiciendam esse Absolutionem illius, qui necessaria necessitate *praecipii* suo vitio nescit ; & eo quandoque casu Pœnitentem absolvi posse, quo se vincibilis hujus ignorantiae reum agnoscat, & acuset ; ac intus dolens, tum à Deo veniam precetur, tum Confessario serio promittat, operam se impensè daturum, quae, Divinae Gratiae praesidio, discat etiam necessaria necessitate *praecipii*.

§. 13. Hanc profectò Christiani Populi instituti rationem si Pastores sibi proposuerint, si eorum consilia, labores, & studia ad propositam methodum duxerint referenda ; sperare fas est, Fide, & Opere Gregem ita in dies profecturum, ut coedificetur in habitaculum Dei in Spiritu Sancto. At vero cum maximi momenti ea res sit, nullaque alia ad Dei gloriam, & ad animarum salutem utilius instituta, mirari nemo debet, quod plurima passim objiciantur impedimenta.

§. 14. Sitae quandoque sunt in agro parvae, humilesque Ecclesiae, aliae Parochiali proximae, aliae verò longo intervallo disjunctae, ad quas diebus festis Patresfamilias una cum liberis accedunt, Sacerdotem Sacris operantem audituri ; ex quo fit, ut suae Parochiae nunquam ferè interfint, nec ullam de Mysteriis Fidei, de Praecipitiis, de Sacramentis verbum accipiant. Episcopus huic malo occurret, suamque objiciet auctoritatem. Et primò quidem, quoad parvas Ecclesias Parochiali proximae, expressa lege caveatur, ne quis antea Sacrificium faciat, quam Parochus Missam celebraverit, sermonem habuerit, ceterasque sui muneris partes absolverit. Hoc enim pacto Ecclesia Parochialis confluentium Parochianorum numero celebrabitur. Quo vero ad parvas Ecclesias à Parochiali longè sepositas, cum difficile admodum sit, Parochianos ob locorum distantiam, longum iter, atque asperum, hyemali praesertim tempore, cum pluvia inundant, Parochialem adire, ibique Divinis Officiis interesse, relicta Ecclesia proximior : discernat Episcopus, gravibus etiam statutis poenis, quod Sacerdotes ibi operantes Christianae Doctrinae summam Populo tradant, Divinamque Legem annuncient. Monendus tamen est Parochus, ne aliena opera nimium tribuat, sed videat ipse quo loco res sint, cum pueri Sacramentum Eucharistiae, & confirmationis, alii vero Matrimonii, sibi administrari exposcant.

§. 15. Praeterea sua etiam Urbes habent impedimenta. Sape enim contingit, in aliis Ecclesiis, ac praesertim Regularium, solemnibus ritibus, magnaque Populi frequentia, Festum aliquem diem celebrari : ideoque si in Ecclesia Parochiali, summo manè, aut statim à prandio

Quid cum iis, qui Matrimonio jungendi sunt.

Ignorantibus quae scire oportet necessitate *medii*, dene-ganda est absolutio.

Quid agendum cum ignorantibus quae scienda sunt necessitate *praecipii*.

Occurrenti impedimentis.

In aliquibus Ecclesiis ruralibus non permittenda Missarum celebratio, nisi post Missam Parochialem.

In aliis, in-jungendum Presbyteris non Curatis, ut Populum instruant.

In Civitatibus, praescribenda ratio celebrandi Festivitates in Ecclesiis non Parochialibus.

Item à Puerorum, & Puellarum Magistris.

A Patribus-familias.

Ab aliis Laicis Viris, & Mulieribus.

Et à pijs Sodalitatibus in hunc finem erectis.

Christiana Institutio omni aetate necessaria.

Quid agendum cum Pueris.

Quid cum Adolescentibus, qui ad Ordines promovendi cupiunt.

Catechismus habeatur; aut nemo, aut pauci admodum sunt, qui eidem Catechismo interfiant, quique præscriptas horas non caufentur. Sin verò captentur horæ Civitatis commodo magis appositæ, usu compertum est, Populum ad Ecclesiam consuere, in qua Festus dies agitur; & celebritate pompæ illeceum, Doctrinam Christianam non sine gravi animæ detrimento deferere. In hoc articulo quia certa, & communis regula præscribi non potest, id totum relictum esse volumus Prudentiæ vigilis Ecclesiæ Antistitis, qui attentâ loci, temporis, personarum qualitate, expensisque rerum omnium momentis, ita studeat solemnem diem celebritatem cum Doctrina Christiana componere, ne alteri altera sit impedimento. Quod si Regulares, & Exempti contradixerint, & sanctum hoc Doctrinæ opus, licet ab Episcopis prius admoniti, suis functionibus perturbare præsumperint; Nostram locorum Ordinariis auctoritatem, quâ potimur in exemptos, pollicemur; nec alia Pontificiæ vigilantia debeat remedia, ne Parochiales Ecclesiæ debitis fraudentur obsequiis.

Visitatores per Civitates, & Diceses deputandi.

§. 16. Plurimum quoque ad Christiani Populi institutionem conferre poterit, si Visitatores eligantur, quorum alii Civitatem, alii Dicesim lustrantes, omnia sedulo inquirent, ut certior factus Episcopus, pro meritis cuiusque Pastoris, aut præmia decernat, aut poenas.

Commendatur Liber Card. Bellarmini de Doctrina Christiana.

§. 17. Clementis Papæ VIII., aliorumque Prædecessorum nostrorum vestigiis inhærentes, hortamur in Domino, & enixe commendamus, in Doctrina Christiana tradenda adhibere libellum de Clementis ejusdem mandato à Cardinali Bellarmino conscriptum, mox in deputata Congregatione diligenter examinatum, & approbatum; ac denique ab eodem Clemente in lucem eo saluberrimo consilio edi justum, ut unus deinceps, idemque modus in docendo, & discendo Christianam Doctrinam, ab omnibus teneatur. Nihil hac uniformitate optabilius; nihil ad præcavendos, qui in multiplicem Catechismorum varietatem irrepere possent errores, conducibilius, atque opportunius. Sicubi verò contingat, ob peculiare regionum necessitates, alium quempiam adhiberi fortè libellum; sedulo invigilandum erit, nequid ille contineat, nequid in eum unquam inducatur, à Catholica veritate absonum. Curandum insuper, ut in eo fidei dogmata clarè, & dilucidè sint explicata, additis, si quæ defunt, necessariis, ac sublatis quæ redundant. Brevis enim, & univoca docendi methodus multum prodesse solet ad faciliorem interrogationem, cum quis periculum facit progressus puerorum.

Et generaliter uniformitas in methodo, & ratione docendi.

Actus Fidei, Spei, & Charitatis Populo tradendi.

§. 18. Complectatur Liber hujusmodi etiam Fidei, Spei, & Charitatis Actus, quos rectè scienterque compositos esse, minime dubitandum. Sed si aliter se res habeat, castigati emendato prælo donentur. Actus prædicti paucis potius, quàm multis verbis efferi gaudent; dum illis tamen tota vis, & natura virtutis explicetur. Et quia Christianam Religionem profertenti maxime necessaria est consuetudo, & exercitatio sapius eliciendi dictos Actus; idcirco ne illorum usus circumscribatur angustiis finibus, & exiguo numero à quibusdam singulis annis præfinito; Episcopus suæ non minus, quàm alienæ salutis studiosus, providè statuat, ut in Parochiis, tum Urbis, tum Diœcesis, Rectores Animarum, post Missam Festo die celebratam, statim ante Aram provoluti, clarâ, & intelligibili voce dictos virtutum actus eliciant, & præire satagant Populo, verba ab ipsis prolata devotè reddunt. Hoc enim pacto Fideles sensum illos memoria mandabunt, & assuescent nedum Festis, sed aliis etiam diebus, in hac pia exercitatione versari.

Et publice in Ecclesiis frequentandi.

Adhortatio Pontificis ad Episcopos,

§. 19. Saluberrimas has erudiendi Gregis ra-

tionem, quas Vobis, Venerabiles Fratres, per hæc Apostolica scripta notas esse volumus, quibus vestrum facile intelliget, consonas esse *Monitis Nostris Pastoralibus* prælo jam demandatis, cum Sponsam Nostram Bononiensem Ecclesiam Paterna Charitate cominus amplecteremur: illaque præterea ex Pontificiis Constitutionibus haustas esse, & spectabili Antistitem Testimonio, & exemplo comprobatas. Quia vero maximam inde utilitatem proficisci experimento cognovimus; quo majori possumus studio Vos hortamur, & admonemus, ac per viscera Misericordiæ Dei nostri enixe obtestamur, ut pro injuncto Vobis Pastoralis Ministerii debito, præmissorum executioni strenuo, constantique animo incumbatis: sedulo recogitantes, quidquid laboris, studii, ac vigilantia in hunc scopum collatum fuerit, Deum omnium Bonorum Datorem uberi mercede retributurum: Et Apostolicam Benedictionem ex animo Vobis impertinur.

cum mentione Instructionum Pastoralium ab ipso editarum.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem, die VII. Februarii MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

Dat. die 7. Febr. 1742.

Maronitarum Patriarchæ attribuitur annuum caritativum subsidium; abrogata consuetudine colligendi præstationes pecuniarias in distributione Sacrorum Oleorum. *Episcopis* Maronitis certæ Sedes assignantur.

XLIII.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

APOSTOLICA Prædecessorum nostrorum Romanorum Pontificum Jesu Christi Pastorum Principis, cuius Supremas vices planè immerentes gerimus, in terris Vicariorum sollicitudo, ac providentia ac providentia ad æternam Christianissimum salutem procurandam semper intenta, in eo maximo opere commendatur, quod inter cetera ab iisdem ad animabus ejusdem Jesu Christi sanguine redemptis opportune, ac frugifere consulendum, sapientissime instituta atque sanctissime custodita, omni etiam cura, ac labore confirmare, & sub canonicis censuris, ac poenis exigere studeant, nimirum, ut & Ecclesiarum Pastores, quibus ovium salus commissa est, non Mercenariorum more, sed attendentes sibi, atque universo gregi, in quo Spiritus Sanctus posuit eos regere Ecclesiam Dei, præfidentes, inque suis residentibus Ecclesiis vigilantes; & ab Ecclesiastico Ordine omnis vel minima avaritiæ suspicio, aut simoniacæ labis species, in iis præsertim, quæ ad Sacramentorum administrationem spectant, penitus amoveretur. Non alia sane ratione Antistitem inauguratio spirituale dicitur fœdus conjugii, quod est inter Episcopum, & Ecclesiam, cui præficitur, in electione initiatum, in confirmatione ratum, in consecratione consummatum, ita ut transcurfiones etiam de una ad aliam Ecclesiam, nulla intercedente legitima gravissimaque causa, veluti spiritualis adulterii species existimata fuerint à Sanctis Patribus & Sacrorum Canonum sanctionibus, per maximas poenas coercita. Eodem prorsus modo, ut non solum sine Simoniæ labe, verum etiam sine avaritiæ suspicionem Sacramenta administrarentur, inhibuit fuit, ne pro statu, vel alicujus consuetudinis obtentu, in iis, quæ Sacramenta respiciunt, etiam à sponte dantibus, non secus ac voluntaria antiquitus fiebant oblationes, quidquam directe, vel indirecte acciperetur, aut exigatur.

Disciplina Ecclesiæ, quoad residentiam Episcoporum, & gravitatem Sacrorum administrationem.

§. 1. Eapropter Apostolicis laudibus prosequimur Venerabiles Fratres Josephum Petrum Antiochenum, & Antistites Maronitas, ceterosque, qui in Synodo Provinciali, sive

Laudantur Canones Synodi Nationalis Maronitarum circa utrumque caput.

totius